

Bevezetés a 1Timóteus levélhez

1Timóteus 1,1-2.

Timóteus, a gyenge és sebezhető ember

John Stott, a 20. század egyik legnagyobb teológusa, így kezdte a Timóteus 1. könyvéről szóló magyarázatát: „Timóteus a legtöbb bibliaolvasó számára rokon lélek, esendőségében közülünk valónak érezzük. (...) Hozzánk hasonló, hús-vér ember volt, gyenge és sebezhető.”ⁱ Timóteus esendősége és sebezhetősége korából, természetéből és egészségi állapotából fakadt.

- (1) **Fiatalossága:** Először is a neki írt levél keletkezése idején is még viszonylag fiatal volt, kb. a harmincas éveinek közepe tájékán járhatott. Kora miatt pedig a nálánál idősebbek kevésre tartották. Ezért is érezhette úgy ez a fiatalember, hogy éretlen és alkalmatlan az evangélium hirdetésére és tanítására, hiszen jóval kevesebb élettapasztalata volt azok többségénél, akiket tanítania kellett.
- (2) **Természete:** Másodszor Timóteus roppant félénk természetű volt. Ezt Pál két megjegyzéséből feltételezhetjük. Az **1Korinthus 16,10**-ben ezt olvassuk: „Ha pedig megérkezik Timóteus, legyen gondotok rá, hogy félelem nélkül tartózkodhasson nálatok, mert az Úr munkáját végzi ő is, akárcsak én.” A **2Timóteus 1,7**-ben pedig így biztatja őt: „Mert nem a félelem lelkét adta nekünk Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.” Timóteus tehát nagyon valószínű, hogy félénk ember volt.
- (3) **Egészségi állapota:** És végül Timóteus fizikailag sem az erős és rettenthetetlen hithősök közé tartozik. Krónikus gyomorbajban szenvedett, ami miatt gyakran betegeskedett. Ezért biztatta Pál így: „Ezután ne csak vizet igyál, hanem – gyomrodra és gyakori gyengélkedésedre való tekintettel – élj egy kevés borral is.”ⁱⁱ

Ilyen ember volt tehát Timóteus, egy görög apa és zsidó anya gyermeke, akit nagyanyja Lóisz és anyja Euniké nevelt fel, és akit Pál a második missziói útján vett mag mellé, mert a liztrai és ikóniumi testvérek jó bizonyosságot tettek róla.ⁱⁱⁱ

Egy gátlásaival küszködő, beteges fiatalember. Akit Isten mégis nagyszerű feladatra hívott el, hirdesse Isten evangéliumát akár alkalmas, akár alkalmatlan az idő^{iv}, akire Efezusban gyülekezetet bízott. Egy emberileg alkalmatlan ember, akit Isten mégis alkalmasnak talált.

Sok biztatás van ebben a mi számunkra is, mert kevesen vagyunk, akik Timóteus valamelyik alkalmatlanságát ne tudhatnánk a magunkénak! Akadályt láthatunk a

korunkban, a természetünkben, vagy éppen az egészségi állapotunkban, amire nézve alkalmatlannak láthatjuk magunkat Isten szolgálatára. De éppen Timóteus a példa arra, mennyire nem ezek számítanak, hanem az a kegyelem, amire mindenre elegendő erő forrásává lesz, és az a szívbeli készség, amellyel Istent akarom szolgálni engedelmesen.

Pál meggyőződése

A másik üzenet, amire figyelmeteket irányítani szeretném, az Pál meggyőződése, amelyből szolgálatának ereje táplálkozott. Mert hogyan is szól üdvözlése: „Pál, a mi **üdvözítő Istenünknek és Krisztus Jézusnak, a mi reménységünknek rendeléséből Krisztus Jézus apostola...**” Három „finomsága” van Pál mondatának:

- (1) **Ahogy Istenről és Jézusról beszél, amikor az egyiket üdvözítőnek, megtartónak, a másikat reménységének nevezi.** Az apostol ebből merítette erejét egész szolgálatára nézve, és mi is így kell tegyünk! Mert bár Isten bevon bennünket az ő embermentő, lélekmentő szolgálatába, de nem mi, hanem egyedül csak ő üdvözítheti és tarthatja meg azokat, akikhez küldetünk. Ha ezt szem előtt tévesztjük könnyen keseredünk meg, szűkülünk be, és fásulunk bele abba a szolgálatba, amit örömmel és vidám szívvel kellene végeznünk. S ahogyan Isten az egyetlen szabadítója ennek a világnak, úgy Jézus az egyetlen reménysége. Jézus a mi reménységünk is, akit bizakodva várunk vissza, hogy beteljesedjen rajtunk Isten minden ígérete.
- (2) **Isten és Jézus rendeléséből lett Pál apostollá,** az evangélium küldötté és képviselőjévé. A „rendelés” szó jogi kifejezés, amely hivatalos iratokban fordult elő, és azt jelentette, hogy valakinek a parancsára kellett végrehajtani valamit, és ennek a parancsnak nem lehetett ellentmondani. Pál küldetését Isten és Jézus parancsára kezdte el, és ennek a parancsnak nem mondhatott ellent. Ez a parancs adta személyének és tanításának tekintélyét. Útját nem maga választotta, üzenetét nem maga találta ki, hanem mindkettőt onnan fentről kapta.
- (3) **Krisztus Jézus apostolának nevezi magát.** Kettő kivétellel mindig így mutatkozik be Pál levelei elején. Itt a sorrend az érdekes! Az, hogy Jézus méltóságával kezdni! Ő Pál Krisztus, azaz a Felkent, a Messiás Jézus apostola. A megdicsőült Úr küldötte. Ennek a megdicsőült Úrnak a szolgálatában állt, és az ő üzenetét tolmácsolja a világnak.

Ezen a három tartópilléren nyugodott tehát Pál meggyőződése. S bár mi nem lehetünk úgy apostolok, ahogyan Pál, de nekünk is lehet ráállnunk arra a három tartópillére,

amin az ő meggyőződése nyugodott. Félelmetes dolog odaállni a világ elé az evangéliummal! Egy olyan világ elé, amely önmaga igazságán kívül semmiről sem akar tudni, és megvetéssel és kétkedéssel fogad mindent Istennel kapcsolatban. De ha szilárd és rendíthetetlen a meggyőződésünk abban, hogy:

- Isten adhat megtartatást és Jézus az egyetlen reménység;
- abban, hogy bennünket is Isten rendelt arra, hogy hirdessük élettél és szavakkal az evangéliumot, és rendelésünk abban a pillanatban megtörtén, amikor szívünkbe fogadtuk Krisztust;
- és abban mi sem egy legyőzött, megalázott, kivégzett senkinek, hanem a megdicsőült Úrnak szolgálói vagyunk, akinek hatalma előtt minden térd meg fog majd hajolni egyszer;

akkor minden nap úgy állhatunk oda Istenben nem hívő családtagjaink, barátaink, munkatársaink és ismerőseink elé, hogy semmit sem kell szégyellnünk abból, amit hiszünk és vallunk. Úgy nyithatjuk ki bizonyágtételre a szánkat, élhetjük eljűk hitünket, cselekedhetjük a hitben felismert igazságokat, hogy tudjuk kinek hittünk, és ki áll az életünk mögött!

Kegyelem, irgalom és békesség

És befejezésül szólni szeretnék Pál jókívánságáról: „Kegyelem, irgalom, békesség **Istentől, a mi Atyánktól és Krisztus Jézustól, a mi Urunktól.**” Nem pusztán jókívánság ez! Több annál! Mert ez a három – a kegyelem, az irgalom és a békesség – az, amely körülölel mindannyiunkat, akiket Isten gyermekeivé fogadott.

A **kegyelem** Istennek az a szeretete, amelyet úgy kapunk, hogy nem szolgáltuk meg. A **békesség** azt jelenti, hogy mi, akik elveszett lázadók voltunk, Istennel békét köthetünk, mert Jézus áldozatával összebékített bennünket Istennel. Az **irgalom** pedig, Isten szeretetének és kegyelmének különleges formája, amelyből naponként élünk és élhetünk. Mert gyengék vagyunk, esendők, sebezhetőek, és csak azért nincs még végünk, mert Isten naponként megindul ezeken, és csendesen és némán átölel bennünket szeretetével.

Befejezés

Ennyit hoztam most elétek Pál Timóteushoz írott leveléből, de ha Isten akarja és élünk, akkor az előttünk álló időszakban még több kincsét ismerhetjük meg ennek a levélnek! Mert ez csak szerény bevezetése akart lenni egy sorozatnak, amely e levél válogatott részeiből fog – reménységünk szerint legalábbis – egyetlen nagy üzenetté összeállni, hogy mi is, akárcsak Timóteus, ezekből tudjuk meg, hogyan kell

szolgálnunk az Isten házában, amely az élő Isten egyháza, az igazság oszlopa és erős alapja. Ámen!

ⁱ Id. John Stott: A Timóteushoz írt első levél magyarázata, 33. old.

ⁱⁱ 1Timóteus 5,23.

ⁱⁱⁱ ApCsel 16,2.

^{iv} 2Timóteus 4,2.